

a deprinde luarea-aminte: nimeni nu îl învață atât de bine pe om să ia aminte la sine ca un mai-mare aspru și cu dreaptă socotință.

În îndeletnicirile tale de serviciu, printre oameni, nu îți îngădui să omori vremea cu vorbire în deșert și cu glume proaste; în îndeletnicirile de birou, nu te lăsa furat de închipuire: astfel se va ascuti degrabă conștiința ta și va începe să îți arate orice înclinare către împrăștiere ca pe o încălcare a Legii evanghelice, ca pe o încălcare chiar a bunului-simț. Amin.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PĂRINTELE PLACIDE DESEILLE

TAINA CARE CERE STRĂDUINȚĂ

Trebuie să alungăm departe de noi gândul că Sfânta Împărtășanie ar putea rodi înlăuntrul nostru de la sine, că nu ar conta modul în care ne pregătim să o primim sau dacă ne

pregătim să o primim, modul în care avem grijă să-i îngăduim să rodească în noi.

Nu, nici cuvântul lui Dumnezeu, nici harul lui Dumnezeu pe care îl primim prin Sfânta Împărtășanie nu pot rodi în noi decât în funcție de strădania și de conlucrarea noastră. Desigur, harul lui Dumnezeu ne ajută și să ne pregătim cum trebuie, să ne străduim să împlinim condițiile necesare unei bune pregătiri, pentru ca apoi el să poată spori înlăuntrul nostru. Însă nimic nu se împlinește fără efortul nostru și trebuie să fim întru totul conștienți de aceasta.

Fără strădania și conlucrarea noastră, fără o bună pregătire, putem să ne împărtășim de nenumărate ori și vreme îndelungată, dar fără să sporim duhovnicește, fără să facem vreun progres, fără ca viața noastră să devină mai evanghelică, fără ca aceste învățături ale Domnului să-și manifeste roadele în viața noastră.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 12 iulie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 13 iulie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 10, 1-10; Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1; Ev. Ioan 17, 1-13, glas 4, voscr. 5 → Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizati din ținutul Gadarei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

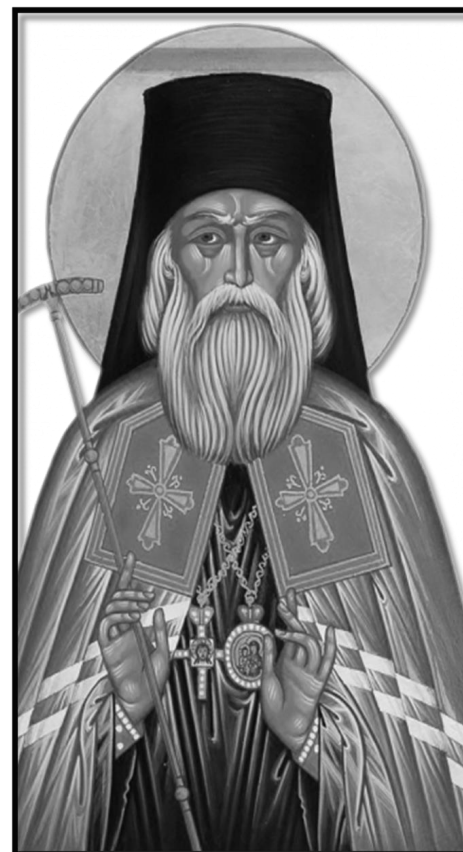
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Duhul Sfânt este puntea de unire între credincios și credincios.”

— Sfântul Dumitru Stăniloae

Nr. 580 / 6 iulie 2025

SFÂNTUL
IGNATIE
BRIANCIANINOV
1807 - 1867

DESPRE VIAȚA ÎMPRĂȘTIATĂ ȘI CEA CU LUARE-AMINTE

Fiii lumii socotesc împrăștierea un lucru nevinovat, în vreme ce Sfinții Părinți o socot drept începutul tuturor relelor.

Omul datat împrăștierii are despre orice, chiar și despre lucrurile cele mai însemnate, o concepție foarte ușuratică, foarte superficială. Omul împrăștiat este de obicei nestatornic: simțirile inimii lui sunt lipsite de adâncime și putere și, drept aceea, sunt nestatornice și neîndelungate. Precum fluturile zboară din floare în floare, așa și omul împrăștiat trece de la o desfătare pământească la alta, de la o grijă deșartă la alta.

Omul împrăștiat e străin de iubirea de aproapele: el privește cu nepăsare la suferințele oamenilor și lesne pune asupra lor poveri anevoie de purtat.

Necazurile lucrează cu putere asupra celui împrăștiat, tocmai

fiindcă acesta nu le așteaptă. El așteaptă doar bucurii.

Dacă necazul este puternic, însă degrab trecător, omul împrăștiat îl uită repede în zarva desfătărilor. Necazul îndelungat îl strivește.

Împrăștierea însăși îl pedepsește pe cel datat ei: cu vremea îl plectisește și el, întrucât nu și-a agonisit niciun fel de cunoștințe și întipăririi sufletești temeinice, se lasă pradă unei trândăvii chinuitoare, fără sfârșit.

Împrăștierea, care este atât de vătămătoare îndeobște, este deosebit de vătămătoare în lucrarea lui Dumnezeu, în lucrarea mântuirii, care cere priveghere și luare-aminte statornice, încordate.

Privegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită (Mt. XXV, 41), grăiește Domnul către ucenicii Săi.

Tuturor zic: Privegheați (Mc. XIII, 37), a vestit El la toată creștinătatea – prin urmare și celei a vremurilor noastre.

Cel ce duce viață împrăștiată se împotrivesc nemijlocit, prin viața sa, poruncii Domnului Iisus Hristos.

Toți sfinții au fugit cu osârdie de împrăștiere. Ei se adunau în sine neîncetat sau, cel puțin, cât de des puteau, luând aminte la mișcările inimii și minții și dându-le îndreptare potrivită cu poruncile Evangheliei.

Obșnuința luării-aminte la sine îl păzește pe om de împrăștiere chiar și atunci când el se află înconjurat din toate părțile de zarva și pricinile de răspândire. Cel cu luare-aminte la

sine rămâne însingurat, singur cu sine, chiar și în mijlocul mulțimii.

Aflând prin cercare folosul luării-aminte și vătămarea adusă de împrăștiere, oarecare dintre Părinții cei mari a spus: „Fără să priveghem cu deadinsul asupra noastră nu putem spori în nicio faptă bună.”

Este un lucru lipsit de judecată să ne petrecem scurta viață pământească, dată nouă pentru pregătirea de veșnicie, doar în îndeletniciri pământești, în plăceri nimicnice, în nenumărate poftă și dorințe neîmplinite, alergând fără seriozitate de la o desfătare a simțurilor la alta, uitând sau amintindu-ne rareori și superficial de veșnicia cea măreață și totodată înfricoșată, de care nu vom putea fugi.

Lucrările lui Dumnezeu – e un lucru învederat – trebuie să fie cercetate cu cea mai mare evlavie și luare-aminte, altminteri omul nu le va putea nici cerceta, nici cunoaște.

Lucrarea cea mare a lui Dumnezeu – zidirea omului, iar după aceea, după căderea lui, înnoirea prin răscumpărare – trebuie cunoscută în amănunt fiecărui creștin; fără această cunoaștere el nu poate ști și împlini datoriile creștinești.

Cunoașterea mării lucrări a lui Dumnezeu nu poate fi dobândită de către cel împrăștiat!

Poruncile lui Hristos nu au fost date numai omului dinafară, ci mai vârtos celui lăuntric: ele cuprind toate gândurile și simțămintele

omului, până și cele mai subțiri mișcări ale lui. A păzi aceste porunci este cu neputință fără priveghere statornică și adâncă luare-aminte.

Privegherea și luarea-aminte nu sunt cu putință pentru cel ce duce viață împrăștiată.

Păcatul și cel ce folosește păcatul, diavolul, se furișează pe nesimțite în minte și în inimă. Omul este dator să stea neconținut de strajă împotriva vrăjmașilor săi nevăzuți.

Cum va sta la această strajă, dacă este datat împrăștierei?

Omul împrăștiat se aseamănă unei case fără uși și fără zăvoare: nicio comoară nu poate fi păzită într-o astfel de casă; ea e deschisă pentru hoți, tâlhari și desfrânate.

Viața împrăștiată, plină de griji lumești, îi aduce omului slăbănogire, la fel ca îmbuibarea cu mâncare și băutură (Lc. XXI, 34). Un asemenea om este ținut de pământ, e prins numai cu cele vremelnice și deșarte; slujirea lui Dumnezeu devine pentru cel împrăștiat un lucru de mână a doua; însuși gândul la această slujire e pentru el sălbatic, plin de întuneric, nesuferit de apăsător.

Viața cu luare-aminte slăbește lucrarea simțurilor trupești asupra omului – ascute, întărește, educă lucrarea simțurilor sufletești. Dimpotrivă, împrăștierea adoarme simțurile sufletești: ea se hrănește prin lucrarea neconținută a simțurilor trupești.

În zadar spun cei împrăștiți că viața împrăștiată este un lucru

nevinovat! Prin aceasta, ei își dau în vileag răutatea bolii de care sunt cuprinși. Boala lor este atât de mare, tocește atât de mult simțurile sufletului, că sufletul bolnav de ea nici măcar nu simte starea sa jalnică.

Cei ce voiesc a deprinde luarea-aminte, sunt datori a se înfrâna de la orice îndeletnicire deșartă.

Împlinirea îndatoririlor particulare și obștești nu intră în alcătuirea împrăștierei: împrăștierea este întotdeauna unită fie cu nelucrarea, fie cu îndeletniciri deșarte, pe care le putem număra fără a greși alături de nelucrarea.

O îndeletnicire folositoare, mai ales una de serviciu, de care este legată o anumită răspundere, nu împiedică luarea-aminte la sine – ea călăuzește la această luare-aminte. Cu atât mai mult călăuzesc la luare-aminte ascultările mănăstirești, atunci când sunt împlinite în chipul cuvenit.

Viața lucrătoare este calea neapărat trebuincioasă către luare-aminte la sine și această cale este poruncită de către Sfinții Părinți tuturor celor care vor să deprindă luare-aminte la sine care, în adâncă însingurare, aduce roade duhovnicești de mult preț; însă de ea sunt în stare numai bărbații ajunși în puterea vârstei duhovnicești, care au sporit în cucernică nevointă și au deprins deja luare-aminte în viața lucrătoare. În viața lucrătoare, oamenii te ajută să dobândești luare-aminte, arătându-ți când o încalci. Ascultarea este cel mai bun mijloc de